

været gældende fra fødevarerelovens ikrafttræden den 1. januar 2000. Anvendelsen af bestemmelsen i praksis har imidlertid vist, at der kan opstå tvivl om, i hvilke tilfælde hæftelsen for en tidligere ejers eller brugers gæld vedrørende afgifter og gebyrer indtræder.

Udtrykket »overtager« anvendes i såvel § 49, stk. 3, og § 56, stk. 6. Dette indebærer, at hæftelsen for afgifter og gebyrer efter § 56, stk. 6, indtræder, hvis der er sket et efter § 49, stk. 3, anmeldeligt ejer- eller brugerskifte. Det er i den forbindelse uden betydning, om ejer- eller brugerskiftet i den konkrete sag er anmeldt som foreskrevet. Som det fremgår af bemærkningerne til § 49, stk. 3, i det oprindelige lovforslag, er det desuden ikke afgørende, om der i forbindelse med ejer- eller brugerskiftet er anmodet om fornyet autorisation eller godkendelse.

I stedet for at anmelde overtagelsen af en virksomhed efter § 49, stk. 3, vil en ny ejer eller bruger kunne vælge at følge proceduren for autorisation, godkendelse, registrering eller anmeldelse af en ny virksomhed. Med ændringsforslaget er det hensigten at præcisere, at hæftelsen også kan indtræde i sådanne tilfælde. Det afgørende for anvendelsen af § 56, stk. 6, er således, om den nye ejer eller bruger helt eller delvist viderefører de aktiviteter i en virksomhed, som er omfattet af autorisationen, godkendelsen, registreringen eller anmeldelsen under fødevarereloven.

Er der ikke sket anmeldelse af ejer- eller brugerskifte efter § 49, stk. 3, vil der være tale om en konkret vurdering af, hvorvidt der er et sådant sammenfald med hensyn til især medarbejdere, bygninger, inventar, kunder og leverandører, at der reelt er tale om en overtagelse.

Dette indebærer, at det som udgangspunkt forudsætter, at den oprindelige virksomhed formelt og reelt skal være ophørt med aktiviteterne under fødevarereloven, for at § 56, stk. 6, ikke finder anvendelse. Den oprindelige virksomhed skal således have afmeldt autorisationen, godkendelsen, registreringen eller anmeldelsen hos fødevareregionen, og desuden vil aktiviteterne typisk skulle have været stoppet i en periode før overtagelsen.

Til nr. 7

Den i forslaget indeholdte ret for virksomheder m.v. til at få udtaget en kontraprøve følger af direktiv 89/397/EØF om offentlig kontrol med levnedsmidler, hvor det i artikel 7, stk. 1, 2. led, er fastsat at: »Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for at sikre, at virksomhederne kan lade de pågældende produkter underkaste en eventuel kontraekspertise.«

Denne bestemmelse har hidtil været gennemført ved, at tilsynsmyndighederne har været pålagt at in-

formere virksomhederne om retten til at få udtaget kontraprøve. Dette er bl.a. sket ved udlevering af en pjece om kontrolprøver og kontraprøver til virksomhederne.

Da fødevareregionens analyseresultater kan indgå som bevismateriale, har virksomheden ret til at få udtaget en kontraprøve, som kan bruges til at efterprøve analyseresultatet. Der er tale om en grundlæggende retssikkerhedsmæssig garanti for virksomhederne, hvorfor den bør fremgå direkte af fødevarereloven. Der ligger således principielle overvejelser til grund for forslaget, idet der ikke med forslaget sker reelle ændringer i virksomhedernes retsstilling.

Som det fremgår af forslaget, skal kontraprøven udtages af den tilsynsførende samtidig med den prøve, der udtages til kontrol. Kontraprøven skal umiddelbart efter udtagningen plomberes af den tilsynsførende. Hvis virksomheden ønsker at bruge kontraprøven i en eventuel tvist, skal den opbevares efter den tilsynsførendes anvisning. Virksomheden skal desuden have en skriftlig aftale med regionen om, hvilket laboratorium og hvilken analysemetode, der anvendes. Laboratoriet skal ved modtagelse af kontraprøven undersøge, om plomberingen er ubrudt, og anføre dette på analyseblanketten. Kontraprøven analyseres for virksomhedens egen regning.

Til nr. 8

I Fødevarerelationens evaluering af den gældende offentliggørelsesordning (august 2000) understreges det, at forbrugerinteressen for offentliggørelserne har været begrænset, blandt andet fordi oplysningerne i mange tilfælde har været uaktuelle. Baggrunden for den væsentlige forsinkelse efter den gældende ordning har været virksomhedernes mulighed for at klage over kontrolresultaterne, inden offentliggørelsen fandt sted. Inklusive klagesagsbehandling og eventuel behandling af sagen i det strafferetlige system har forsinkelsen kunnet vare flere måneder.

Begrænsningerne i den hidtidige model har endvidere betydet, at en række kontrolresultater, som var relevante for forbrugerne, ikke har kunnet offentliggøres. Således har resultaterne af kontrolkampagner ikke kunnet offentliggøres i deres helhed, fordi ikke alle de omfattede virksomheder har fået omsætningsbegrænsende forbud eller påbud. Dette gælder eksempelvis for pesticidovervågningen, overvågningen af indholdet af genmodificerede organismer i fødevarerne, m.v. Endvidere har de offentliggjorte oplysninger i visse tilfælde ikke været direkte relevante for forbrugerne. Dette gælder eksempelvis for oplysningerne om mælkeproducenters overtrædelser af reglerne om